

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB22 : 1851

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB22 : 1851", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb22-txt-shoot-n88.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB22:88

#

»Indøvelse [a] i Christendom« – og mig.

[a] »Indøvelse i Christendom« – og mig.

Enhver, altsaa og Enhver, der vil være Lærer, er i det Tilfælde, at han ved Hjælp af Phantasie og intellectuelt raader over en langt høiere Opfattelse af den eksistentielle Sandhed, [end] den hans virkelige Liv udtrykker eller kommer til at udtrykke. Thi til saaledes at fatte det Sande fordres meget mindre end til at være det.

Her er nu Collisionen for det enkelte Individ. Er han egoistisk forelsket i dette Verdslige, saa fortier han den høiere Opfattelse, og gjør det Maximum, hans Liv udtrykker til saadan Maximum. Derved sikkrer han sig selv i Selvbehagelighed, og bliver elsket af Andre som Den, der ikke gjør Sagen for svær.

Jeg har selv alvorlig taget den Sag under Overveielse. Jeg har et Øieblik meent at man ikke burde meddele hvad der eksistentielt gaaer over Ens Kræfter. Tillige er der ogsaa noget Piinligt deri, og man udsætter sig for mange Ubehageligheder med Mskene, der ikke kunne lide at Sagen drives saa høit, og derfor ikke glemme at for[e]holde En, hvad man da forresten selv har vedgaaet, at man heller ikke selv eksistentielt udtrykker det.

Men jeg mener, at man skylder baade Gud og Sandheden at gjøre det. Det er vistnok saa ugeneret og saa fornøieligt ikke at faae Maalestokken større end at man rigelig kan udfylde den, især naar man saa tilmed er en af de Fremmeligste maaskee den Fremmeligste paa Scenen. Og derimod er det at forspilde sig selv alt Dette naar man beslutter sig til at notere den Idealitet, hvorved man saa ogsaa bliver ilde lidt af Mskene.

Dog er det, som sagt, efter min Mening Pligt mod Sandheden, mod Ideen. Det der fra Slægt til Slægt har bragt Sandheden mere og mere tilbage er just den Selviskhed, den Mangel paa Mod, at Ingen har vovet at hade sig selv for saa at skaffe Plads for Idealet.

Det er ogsaa »Skylden« i det Mynsterske.

Ved Hjælp af Indøvelse i Xstd. har jeg for min Deel gjort Forsøget.

#